

ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ

ΗΘΙΚΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΚΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΕ ΤΟΤ ΜΗΝΟΣ
ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΙ ΠΟΛΛΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΚΛΑΔΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΥΠΟ

Δ. Χ' ΔΑΝΙΗΛ

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Η ελ. 8 σελ. 25 φρ.
Η ημίσεα . . . 15 "
Η γραμμή . . . 0.25 "

Μελέται επιστημονικαί, κοινωνικαί και διδακτικαί, σύμφωνοι προς τόν σκοπόν τού περιοδικού, καταχωρίζονται.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΘΝΙΑ ΠΡΟΪΑΝΡΩΤΕΑ

Έσωτερικού φρ. 6
Έξωτερικού φρ. 7

Τά προς δημοσίευσιν έγγραφα δέν επιστρέφονται.

Διεύθυνσις: *Rédaction de la Revue grecque «Πανδαισία» — VARNA (Bulgarie).*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

† Μαρία Λουΐζα. — Ο λοιμός εν σχέσει προς τόν χριστιανισμόν. — Ο όρθος και τό λυκαυγές. (Ποίημα). — Βιογραφικαί σελίδες. Ζήσιμος Γ. Π. Τοπάδος. — Η άρσις τού σχίσματος. (Συνέχεια και τέλος). — Έξ Αγγιλίου. — Ποικίλα. — Άγγελιαί — Άλληλογραφία.

† ΜΑΡΙΑ ΛΟΥΪΖΑ

Έν τῷ άνθει τῆς ηλικίας και τῆς δούτης αὐτῆς, παθοῦσα και βλαβερα καιρίως τὴν υγίειαν ἐκ παικίλων περιπλοκῶν ἡ φύσει λεπτῆς και ευαισθητοῦ ιδιουσυχρασίας ἐπίτεξ Ἡγεμονίς Μαρία Λουΐζα, παρέδωκε τῇ 19-ῃ λήξαντος 11 ὥρ και 10' π. μ. τὸ πνεῦμα, προσευχομένη, νουθετοῦσα και εὐλογοῦσα σύζυγον τέκνα, Βουλγαρίαν και οὕτως ἐχωρίσθη ἀφ' ἡμῶν σωματικῶς ἡ φύσει εὐσπλαγγος συμπληρητικῆ ταπεινόφρων και τοῖς πᾶσι ἀγαπητῆ και ὠφέλιμος αὐτῆ ψυχῇ, διὰ τὸν αἰφνίδιον και ἄλωστον θάνατον τῆς ὀπίσκεις ἐβρήκησαν και θρηνοῦσι μετὰ πολλῶν δακρύων, πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ εὐτυχῆσαντες νά γνωρίσωσι τὸν σπάνιον τοῦτον μαργαρίτην, — ἄνθρωπον δηλ. ταπεινὸν και ἐραρμόζοντα τὸ «γνώθι σαυτόν» ἐν μέσῳ αὐλικῆς μεγαλοπρεπείας, δόξης και φαντασίας.

Διὸ συντετριμμένοι τὴν καρδίαν και μετ' εὐλικρινῶν διαθέσεων πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ ἐνταῦθα, άνευ διακρίσεως φυλῆς και ἐθνικότητος, αὐθόρμητοι ἀνεπέτασαν μελαίνιας σημάδια, κλείοντες κατ' ἀνωτέραν διαταγὴν τὴν ἐπομένην τὰ καταστήματά των και ἐν πᾶσι τοῖς ναοῖς ἀπὸ τοῦ βουλγαρικοῦ ἕως τοῦ ἐβραϊκοῦ ἐπικηδεῖα τελοῦντες μνημόσυνά, μέχρι τῆς παρελθούσης Τετάρτης, ἡμέρας τῆς ἐπισήμου κηδείας αὐτῆς, γενομένης ἐν τῷ ἐν φιλιππουπόλει καθολικῷ ναῷ, ἡ-

μέρας καθ' ἣν πανταχοῦ τῆς Βουλγαρίας, πάντων σχολαζόντων, ἐπιτάφιοι και πάλιν και νεκρώσιμοι ἐψάλλσαν ἀκολουθία.

Συλλυπούμενοι τῇ καιρίως τρωθείσῃ καρδίᾳ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Ἡγεμόνος Φερδινάνδου ἐπὶ τῇ ἄλωσῃ ἀνεπιπίστῳ ταύτῃ και βαρυτάτῃ ἀπωλείᾳ, τῇ μητρὶ Αὐτοῦ Κλημεντίνῃ, τῷ πατρὶ τῆς μακαρίτιδος, Δουκί τῆς Πάρμης, πᾶσι τοῖς συγγενέσι και τῷ βουλγαρικῷ λαῷ, εὐχόμεθα ὅπως και ἄνωθεν, ὡς ὑπέσχετο, ἐπιβλέπῃ, τὰς κινήσεις και κανονίξῃ τὰ βήματα ἐρχόντων και ἀρχομένων προς τὴν ἐν ἀγάτῃ, ὁμονοίᾳ εἰρήνῃ και ἀληθείᾳ ρυθμισιν τῆς ἐπιγεῖου ὑπάρξεως και ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ τοῦ τέλους προς, ὃ ἕκαστος ὡς ἄτομον και πάντες ὡς σῶμα και μέλος τῆς καθόλου ἀνθρωπότητος ἐκλήθημεν.

Ο ΛΟΙΜΟΣ

ΕΝ ΣΧΕΣΕΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΝ

ΗΝ μεγαλόπολιν τῆς Αὐστρίας, τὴν σιλοπρόδοον Βιέννην, ἐπεσκέψατο πρό τινος ἡ βροτολογίος πανώλης, τῇ ὃ κατὰ Θεουκυδίδην τὸν μέγαν ἱστορικὸν λοιμός, ὃ πρό εικοσιτεσσάρων αἰῶνων ἐνσκήψας εἰς Πειραιᾶ και Ἀθήνας.

Ἡ φοβερωτάτῃ αὐτῆ νόσος, ὅπου ἂν ἐνσκήψῃ ἀναρίθητα πέμπει εἰς Ἄδου θύματα μετὰ τρομακτικῶν ἔδυνῶν και φρικτοῦ ἐσωτερικοῦ καύματος. Ὁ πολὺς Θεουκυδίδης, παθὼν ἐκ ταύτης κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἦτο ἐν θέσει νά περιγράψῃ κάλλιον παντός ἐτέ-

ρου τὰ τῆς νόσου. Λέγει δ' ὅτι «ἐξαίφνης ὑγιεῖς δυ-
τας πρῶτον μὲν τῆς κεφαλῆς θερμαί ἰσχυραὶ καὶ τῶν
ὀφθαλμῶν ἐρυθρήματα καὶ φλόγῳσις ἐλάμβανε, καὶ τὰ
ἐντός, ἢ τε φάρυγξ καὶ ἡ γλῶσσα, εὐθύς αἱματώδη
ἦν καὶ πνεῦμα ἄτοπον καὶ δυσῶδες ἤφει . . . τὰ
δὲ ἐντός οὕτως ἐκάετο, ὥστε μῆτε τῶν πάνυ λεπτῶν
ἡματιῶν καὶ σινδόνων τὰς ἐπιβολὰς μὴδ' ἄλλο τι ἢ
γυμνὸν ἀνέχεσθαι, ἥδιστατά τε ἂν ἐς ὕδωρ ψυχρὸν σφᾶς
αὐτοὺς ῥίπτειν . . . ὥστε οἱ πλεῖστοι ἐνατὰτοι ἢ ἐβ-
δομαῖοι ὑπὸ τοῦ ἐντός κήρυματος διεφθίοντο . . .
Εἴτε γὰρ μὴ θέλειεν δεδιότες ἀλλήλοις προσίεναι, ἀπ-
ώλλυντο ἐρῆμοι, καὶ οἰκίαι πολλὰ ἐκενώθησαν ἀπο-
ρία τοῦ θεραπεύοντος· εἴτε προσίεν, διεφθίοντο, καὶ
μάλιστα οἱ ἀρετῆς τι μεταποιούμενοι». — Τοιαύτην πε-
ριγράφει τὴν ἀνθρωπώλεθρον ταύτην νόσον ὁ μέγας ἱ-
στορικός, ἔτι δὲ καὶ ὑπὸ τίνων συναισθημάτων θρη-
σκευτικῶν τε καὶ κοινωνικῶν καταλαμβάνοντο οἱ ἀν-
θρώποι, «ὥστε ταχεῖς τὰς ἐπαυρέσεις (ἀπολαύ-
σεις καὶ ἡδυπαθείας) καὶ πρὸς τὸ τερπνὸν ἡΐσιον ποι-
εῖσθαι, ἐρῆμερα τὰ τε σώματα καὶ τὰ χρήματα ὁμοί-
ως ἡγούμενοι . . . Θεῶν δὲ φόβος ἢ ἀνθρώπων νό-
μος οὐδεὶς ἀπέτργε, τὸ μὲν κρίνοντες ἐν ὁμοίῳ καὶ σέ-
βειν καὶ μὴ ἐκ τοῦ πάντας ὄραν ἐν ἴσῳ ἀπολλυ-
μένους, τῶν δὲ ἀμαρτημάτων οὐδεὶς ἐλπίζων μέχρι τοῦ
δίκην γενέσθαι βίου, ὧν τὴν τιμωρίαν ἀντιδοῦναι, πο-
λὺ δὲ μεῖζόν τὴν ἤδη κατεψηφισμένην σφῶν ἐπικρεμα-
σθῆναι, ἢ πρὶν ἐμπεσεῖν εἰκὸς εἶναι τοῦ βίου τι ἀ-
πολαῦσαι» (Θουκ. Β'. 47—54).

Καὶ ταῦτα μὲν λέγει ὁ περιγραφικώτατος ξυγγρα-
φεὺς, ἀπεικονίζων πιστότατα τὰ τῆς νόσου, ἅτε καὶ
αὐτὸς παθὼν καὶ φιλοσοφώτατα ἐκτιθέμενος τὰ γενό-
μενα συναισθήματα, ἐν ἀνθρώποις μακρὰν τοῦ φωτός
τοῦ Ευαγγελίου εὐρισκομένους καὶ ἐθνικὸν ὅλως βίον
διάγουσιν. Ἰδῶμεν ἤδη τὴν αὐτὴν ἀνθρωποφάγον νό-
σον ἐνσκήπτουσαν ὡσαύτως εἰς μεγαλοπόλεις ὑπὸ τὴν
ἐπίδρασιν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ ἐνεργότης, ἣν ἐπιβάλλει
ὁ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας νόμος ἔχει τι τὸ ἐκ-
πληττον· ἐν τῷ τέως κωθρῷ καὶ ἐν ἀκρασίᾳ βιοῦντι
εὐθύς ὡς εἰσαχθῆ εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τὸ εὐαγγελι-
κὸν φῶς ταισυτοτρόπως διατίθῃσιν αὐτὴν ὥστε τὴν κάμ-
νει νὰ ἐπιχειρῇ ἔργα ἐν κόσμῳ ἀξιοθαύμαστα, ἀποδει-
κνύοντα ὅτι θεῖα τις δύναμις ἐνίσχύει τὸν τέως κω-
θρὸν ἐκεῖνον καὶ ἀκρατῆ εἰς τὸ νὰ πράττῃ ἔργα ὑψί-
στης σημασίας. Τότε ἀφειδὲ ἐαυτοῦ καὶ θαρραλέως
ἀντιμετωπίζει καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον, προκειμένου νὰ
ἐκπληρώσῃ ὑψιστον καθῆκον, τὸ τῆς πρὸς τὸν πλη-
σίον ἀγάπης· ἀδιαφορεῖ περὶ τῶν παρουσιαζομένων κιν-

δύνων, ἐν μόνον προβάλλεται σημεῖον, εἰς ὃ καθ' ἅ-
παντα τὸν βίον ἀποβλέπει, πῶς νὰ ἐκδηλώσῃ καὶ δι'
ἔργων ὅ,τι κατὰ θεωρίαν ἐκτήσατο· προθύμως φέρεται
εἰς ἐξυπηρέτησιν τοῦ θείου νόμου. Τὴν ἀλήθειαν τῶν
λόγων ἡμῶν βεβαιώσαμεν διὰ τοῦ λοιμοῦ τοῦ ἐνσκή-
ψαντος κατὰ τὰ μέσα τοῦ Γ. αἰῶνος ἐν τε Ἀλεξαν-
δρεία καὶ ἐν Κερχρηδόνι.

Παρεθέτω εἰς μέσον ἵνα λάλῃσῃ αὐτὸς ὁ μέγας
Διονύσιος ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας . . . «Βραχυτά-
της δὲ ἡμῶν τε καὶ αὐτῶν τυχόντων ἀναπιστοῆς, ἐπι-
κατέσκηψεν ἡ νόσος αὕτη (ὁ λοιμὸς), πρᾶγμα φόβου
τε παντὸς φοβερώτερον ἐκείνοις (τῶν διωγμῶν, διγλο-
νότι τοῦ πολέμου καὶ τοῦ λιμοῦ), καὶ συμφορᾶς ἥστι-
νοσθῶν σχετικώτερον, καὶ, ὡς ἰδιὸς τις αὐτῶν ἀπήγ-
γειλε συγγραφεὺς, πρᾶγμα μόνον δὴ τῆς πάντων ἐλ-
πίδος κρείττον γενόμενον . . . Οἱ γοῦν πλεῖστοι τῶν
ἀδελφῶν ἡμῶν δι' ὑπερβάλλουσαν ἀγάπην καὶ φιλα-
δελφίαν ἀφειδοῦντες ἑαυτῶν, καὶ ἀλλήλων ἐχόμενοι,
ἐπισκοποῦντες ἀφυλάκτως τοὺς νοσοῦντας, λιπαρῶς ὑ-
πηρετοῦμενοι, θεραπεύοντες ἐν Χριστῷ, συναπηλλάτ-
τοντο ἐκείνους ἀσμενέστατα, τοῦ παρ' ἐτέρου ἀναπιμ-
πλάμενοι πάθους, καὶ τὴν νόσον ἐφ' ἑαυτοὺς ἔλκοντας
ἀπὸ τῶν πλησίον, καὶ ἐκόντες ἀναμασσόμενοι τὰς ἀλ-
γηδόνας. Καὶ πολλοὶ νοσοκομήσαντες κα-
ρῶσαντες ἐτέρους, ἐτελεύτησαν αὐτοὶ, τὸν ἐκεί-
νων θάνατον εἰς ἑαυτοὺς μεταστράσαντες. Οἱ γοῦν ἄ-
ριστοι τῶν παρ' ἡμῖν ἀδελφῶν τοῦτον τὸν τρόπον ἐξ-
εχώρησαν τοῦ βίου, πρεσβύτεροί τε τινες καὶ διάκονοι
καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ λαοῦ, λίαν ἐπαινούμενοι ὡς καὶ τοῦ
θανάτου τοῦτο τὸ εἶδος διὰ πολλὴν εὐσέβειαν καὶ πί-
στιν ἰσχυρὰν γινόμενον, μὴδὲν ἀποδεῖν μαρτυρίου δο-
κεῖν. Καὶ τὰ σώματα δὲ τῶν ἁγίων ὑπὲρ τὰς χερσὶ καὶ
κόλποις ὑπολαμβάνοντες, καθαιροῦντες δὲ τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς, καὶ στόματα συγκλείοντες, ὁμοφοροῦντες τε καὶ
διατιθέντες, προσκολλώμενοι, συμπλεκόμενοι, λουτροῖς
τε καὶ περιστολαῖς κατακοσμοῦντες, μετὰ μικρὸν ἐτύγ-
χανον τῶν ἴσων, αἰεὶ τῶν ὑπολειπομένων ἐφεπομένων
τοῖς πρὸ αὐτῶν. Τὰ δὲ γε ἔθνη πᾶν τὸναντίον· καὶ
νοσεῖν ἀρχομένουσιν ἀπωθοῦντο, καὶ ἀπέφρευ-
γον τοὺς φιλάτους, καὶ τὰς ὁδοὺς ἐρρίπτουν· ἡμιθνή-
τας, καὶ νεκροὺς ἀτάφους ἀπεσχυβαλίζοντο, τὴν τοῦ
θανάτου διάδοσιν καὶ κοινωνίαν ἐκτρέπομενοι, ἣν οὐκ
ἦν καὶ πολλὰ μηχανωμένοι ἐκκλίνειν ῥάδιον» (παρ'
Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἰστορ. Ζ. κβ').

Ἀκούσωμεν καὶ τοῦ θείου Κυπριανοῦ ἐπισκόπου
Κερχρηδόνος τοιαύδε προτροπομένου. «Ἐὰν εὐεργετῶμεν
μόνον τοὺς ἡμετέρους, οὐδὲν τι ποιῶμεν πλέον τῶν

τελωνῶν καὶ τῶν ἐθνικῶν· εἰ δ' ἐσμέν τέκνα τοῦ Θεοῦ, ὅστις φωτίζει καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους, ὅστις παρέχει τὰ χαρίσματα καὶ τὰς εὐλογίας οὐχὶ μόνον τοῖς ἑαυτοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῖς μακρὰν αὐτοῦ οὔσι κατὰ τὸ φρόνημα, ὀφείλομεν νὰ δεῖξωμεν τοῦτο διὰ τῶν ἔργων, σπουδάζοντες νὰ γεινώμεν τέλειοι, ὡς ὁ πατὴρ ἡμῶν ὁ οὐράνιος, εὐλογοῦντες τοὺς καταρωμένους ἡμᾶς καὶ εὐεργετοῦντας τοὺς διώκοντας. (S. Oypriani de mortalitate).

Παραβάλλοντες τὰ δύο κείμενα, τὸ τοῦ μεγάλου ιστορικοῦ καὶ φιλοσόφου Θεουκυδίδου καὶ τὰ τῶν Διονυσίου καὶ Κυπριανοῦ, ἐπισκόπων, παρατηροῦμεν τὴν ἀντίθεσιν τῶν ἀνθρωπίνων ὄντων ὡς ἐκ τῆς ἐποχῆς καὶ τοῦ διαφόρου τῆς διανοίας φωτισμοῦ. Οἱ μὲν συμπολιταὶ τοῦ ἱστορικοῦ Ἀθηναῖοι καὶ Πειραιεῖς, ἐν τῷ σκότει τῆς εἰδωλολατρείας ὄντες, δὲν ἠδύναντο νὰ ὑψωθῶσιν εἰς τοιοῦτον ὕψος ἠθικῆς καὶ αὐταπαρνήσεως, ὥστε χάριν τῶν πασχόντων συμπολιτῶν καὶ γειτόνων τῶν νὰ προσενεχθῶσιν εἰς βέβαιον κίνδυνον, ἀλλ' ἐγκατέλειπον τοὺς προσβαλλομένους συγγενεῖς καὶ φίλους μετοικίζοντες αὐτοὶ χάριν σωτηρίας, ἢ ἐξέβαλλον τοὺς πάσχοντας καὶ ἄφινον αὐτοὺς εἰς τὸ ἔλεος τῶν ἀγαλαμάτων. Τοῦτ' αὐτὸ ἐποίουν καὶ οἱ ἐθνικοὶ τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ Καρχηδῶνος ἐπὶ αἰῶνας μετὰ ταῦτα. Ἐκ τούτου ὁμοίως οἱ χριστιανοὶ τῶν μεγαλοπόλεων τούτων κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν προσεφέροντο ὡς ὀλοκαύτωμα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν πασχόντων ὁμοίων, ἀδιακρίτως χριστιανῶν καὶ ἐθνικῶν, δεικνύοντες ἔργῳ τὴν ζωτικὴν δύναμιν τοῦ χριστιανισμοῦ, τοῦ καταπλήξαντος καὶ ὀλονέν καταπλήττοντος τὸν ἐθνικὸν κόσμον. Θεῖα τῷ ὄντι ζωὴ ἐμφυσᾶται τῷ βαπτιζομένῳ, ἥτις ἀλλοιοῖ πάσας τὰς παλαιὰς ἔξεις καὶ σκέψεις καὶ εἰσάγει δύναμιν θαυματουργόν. Ἡ δύναμις αὕτη ἐπιφέρει ὡς ἀποτέλεσμα τὸ σθένος ἐν τῇ ἀσθενείᾳ, τὴν ἐγκαρτέρησιν ἐν τῇ δειλίᾳ, τὸ θάρρος ἐν τῷ ἀπελπισμῷ, τὸν ἠρωισμόν ἐν τῇ δουλοπροσύνῃ, τὴν αὐταπαρνήσιν ἐν τῇ φιλαυτίᾳ. Ἀπομακρύνει πᾶσαν σκέψιν ἰδιοτελοῦς συμφέροντος, πᾶν ποταπὸν καὶ ἀγενὲς πάθος· ἀποκόπτει καὶ αὐτὰς τὰς ρίζας τῶν κακιῶν καὶ διαπλάττει τὸν ἀληθῆ τοῦ εὐαγγελίου ὁπαδὸν εἰς ἄγγελον ἐπὶ γῆς. Ὅτι δὲ τοιαύτη εἶνε ἡ δύναμις τοῦ χριστιανισμοῦ ἀποδεικνύεται ἐκ μυρίων παραδειγμάτων μαρτύρων καθ' ἅπαντας τοὺς ἀπὸ Χριστοῦ αἰῶνας ἐν παντοειδέσει περιπτώσεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐναγῶς ἀποδεικνύει τοῦτο ἢ ἐπίσκεψις τῆς βροταλαιγοῦ ταύτης νόσου εἰς τὴν μεγαλόπολιν τῆς Αὐστρίας, τὴν Βιέννην. Κροῦσμα θανατηφόρον ἀνεφάνη ἐν τινὶ νοσοκομείῳ τῆς πρωτεύουσος ταύτης, ἕπερ περιο-

ρισθὲν, ἐδεῖτο περιποιήσεως ἰατρικῆς καὶ νοσοκόμου. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον τάσσεται ἐπιστήμων ἰατρός, αὐταπαρνήτης καὶ ἐκπληρωτῆς τοῦ καθήκοντος, ὅστις καὶ προσβληθεὶς θ.ήσκει. Τὸ μᾶλλον ὁμοίως διεγέρων τὸν θαυμασμὸν εἶνε μία εὐειδῆς κόρη, ἡ ὠραία Πέγα, ἢ ἔχουσα ψυχὴν θελκτικωτάτην. ἢ μία τῶν τριῶν ἀδελφῶν τοῦ ἐλέους, τῶν προσενεχθεισῶν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ὑπὸ τῆς πανώλους προσβληθέντων. Ἡ νεαρὰ καὶ εὐγενὴς τὸ φρόνημα Πέγα, ἢ πλήρους ἀπολαύουσα τέως ὑγείας ἐπιλαμβάνεται τοῦ ἔργου καὶ νοσηλεύει τὸν πάσχοντα· πλὴν τὸ τρεμερὸν μικρόβιον τῆς ἀπεχθοῦς ταύτης νόσου ἐγκεντρίζει καὶ τὴν ἀτυχῆ Πέγαν, ἢ ὁποῖα ἐν μέσῳ φαιωθῶν ὀδυνῶν παραδίδωσι τὸ πνεῦμα, θῦμα γεομένη τοῦ καθήκοντος.

Ἴδου ὅποια ἔργα ἔχει νὰ δεῖξῃ ἡ ζωοποιὸς δύναμις τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ. Νεῆνις ἀπαλὴ καὶ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας παραιτεῖ τὸν κόσμον καὶ ἀναλαμβάνει τὸ βαρὺ φορτίον τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ. Δὲν μάχεται μὲν δι' ὄπλων κατὰ φανεροῦ ἐχθροῦ, δὲν εἶνε ἀμαζῶν, οὐδὲν ἤττον εἶνε αὐτόχρημα ἠρώϊς, διότι διὰ τῆς σφενδόνης τοῦ καθήκοντος ἐπάλασε πρὸς τὰ ψευδῆ ἔνειρα καὶ τὰς ἀστάτους τοῦ κόσμου ἐπαγγελίας, νικηφόρος δὲ ἀπῆλθεν εἰς τοὺς κόλπους τοῦ οὐρανοῦ πατρός. Τί σεμνότερον; τί ἱερώτερον; τί ὑψηλότερον τῆς προκειμένης αὐτοθυσίας; Ἡ δόξα βεβαίως ἀντανκᾷ εἰς τὸ σωματεῖον, εἰς ὃ ἀνῆκεν ἡ ὠραία Πέγα, τὸ σωματεῖον τῶν ἀδελφῶν τοῦ ἐλέους. Ἐφ' ὅσον τὰ σωματεῖα ταῦτα τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἐκπληροῦσι τοιαῦτα ἔργα, πράγματι χριστιανικά, ἐκπληροῦσι τὸν ἀληθῆ αὐτῶν προορισμόν. Ὅταν ὅμως διὰ τοιούτων ἔργων σκοπῶσι νὰ σαγηνεύσωσι πιστοὺς ἄλλου δόγματος καὶ προσηλυτίσωσιν αὐτοὺς εἰς τὰ δόγματα τοῦ καθολικισμοῦ, τότε ματαιοῦται ὁ σκοπὸς καὶ καὶ ἐκπίπτουσι τοῦ ὕψους τῆς χριστιανικῆς τελειότητος δὲν ἐκπληροῦσι τὸν προορισμόν των, διότι ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς φιλανθρωπίας, διὰ τοῦ μέσου τῆς νοσηλείας ἐπιδιώκουσι τὴν ἐπέκτασιν κοσμοκρατορίας καὶ ὕλικα συμφέροντα, ἀπάθοντα τέλειον πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς θείας τοῦ Χριστοῦ πίστεως, κατὰ τὸ «οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν, ποιῆσαι ἵνα προσήλυτον, καὶ ὅταν γένηται, ποιεῖται αὐτὸν υἱὸν γεέννης διπλότερον ὑμῶν» (Ματθ. χγ. 15) Διὰ τοῦτο, ὅσοι ἐξάρωμεν καὶ δικαίως ἐγκωμιάζομεν τὴν θελοθυσίαν, ἣν κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἐπέδειξεν ἡ ἠρώϊς Πέγα παραβάλλοντες αὐτὴν πρὸς τοὺς χριστιανούς τῶν πρώτων αἰώνων, τοσοῦτον ἀπεχθανόμεθα τὰ ὑποῦλα μέσα, οἷς τι-

χρῶνται τὰ πολυώνυμα τάγματα τοῦ Καθολικισμοῦ πρὸς διάδοσιν καὶ ἐπικράτησιν τῆς κυριαρχίας τοῦ πάπα ἐν τοῖς ἐτέροις τοῦ χριστιανισμοῦ δόγμασιν, ἐπιφέροντες αὐτοῖς σκάνδαλα καὶ θρυβώδεις κινδύνους. Ἡ ἡμετέρα Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εὐτυχῶς οὐδέποτε οὐδαμοῦ τοιαῦτα ἔκνομα μετεχειρίθη μέσα, καθόσον εἶνε καθαρῶς πνευματικὴ Ἐκκλησία, οὐδὲν κοσμικὸν συμφέρον ἢ κοσμοκρατορίαν ἐπιδιώκουσα, ἐφ' ᾧ καὶ γεραίρεται καὶ τιμᾶται καὶ ὑπ' αὐτῶν ἔτι τῶν ἀντιπάλων αὐτῆς.

Ἐξ Ἀθηνῶν
Δεκέμβριος 1898.

ΖΗΣΙΜΟΣ Γ. ΤΥΠΑΛΛΟΣ
καθηγητής.

Ο ΟΡΘΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΛΥΚΑΓΓΕΣ

- 1 -

Νῦν εἶνε μεγαλοπρεπῆς . . . πορεύονται ἡσύχως τοὺς εἰμαρμένους κύκλους των, οἱ κόσμοι τοῦ αἰθέρος... τὴν ἡρεμίαν τῆς νυκτὸς οὐδεὶς ταράττει ἤχος· πᾶσα πνοὴ καὶ κίνησις κεπᾶζει τοῦ ἀέρος. Καὶ μέλπει μόν' ἡ ἀηδὼν ὄπισθα ἐνδομύχως, Παννύχιον αἰσθάνεται εἰς τὸ σερμὸν τῆς μέρας. Ὁ σπίνος ἢ ὑπολαῖς καὶ ὁ μελισσοτράχος, ἀλλήλους διαδέχονται· ἀψῆλνουν τὰ μέλη, ὁ λάλος ἦδη κότσυρος, καὶ τέλος ὁ παμφάγος πυργίτης τὴν προσέγγισιν τοῦ λυκαυγτοῦ ἀγγέλλει.

- 2 -

Τὸν οὐρανὸν κατέρχεται ἡ ἀργυρᾶ σελήνη, Ἀρίνουσα τὸ κράτος τῆς εἰς τ' ἄστρον τῆς πρωίας. Πλησιασθῆς τὴν ἄλωνα περὶ αὐτὴν ἐκτείνει Διττήν μὲ ἱριδος χροῖας ἀλλήλῃσι ἐναντίας· ἐκ τῶν γενίμων κλίτων του ὁ οὐρανὸς ἐκχύνει, Ἀστέρων διαθέτοντας κατὰ φράς παντοίας, ὡς ἄστρα ἀποσπώμενα τῶν υπερτάτων θύλων, Χρυσὴν καμπύλην γράζοντα ἐν τῷ κενῷ ταχέα, Κι' ὡς ὄνειρα σθενόμενα μὲ ἴχνος φωτοδόλον, ὡς ὄνειρα νεύτητος ἀπατηλά . . . βραχέα . . .

- 3 -

Καὶ ἦδη τὰ φυλλώματα αὖρα λαπτῆ ἀρχίζει, Ν' ἀνακινῆ ψιθύρουσα καὶ ὑπορικνωσά. Λευκὴ δὲ τὸν ὀρίζοντα παινία χρωματίζει· Εὐρνομένη ὄλονεν καὶ ὑπερθηρώσα, Τὰ σκότη τὰ αἰθέρια ἠδέως συγκυρνωσά. Ὑποχρῶσι, χάνονται τὰ ἄστρο' ἀλλεπαλλήλως, Καὶ μόνον γαληναῖον ὣς ὁ Ἐωσφόρος χύνει. Τε λυκαυγὲς ἐρυθριᾷ, χρυσίζει δ' ἐναμιλλῶς, ἢ ῥοδοδάκτυλος ἠώς, καὶ δῶει ἡ σελήνη.

- 4 -

Ὁρα γλυκεῖα τῆς αὐγῆς, καθ' ἣν ἡ φύσις πᾶσα,

εἶτε ἦδὺ καθεύδουσα, εἴτ' ἀρυπνιζομένη, ἐν μέσῳ ἐγγρηγόρευσε, καὶ ὕπνου περιστᾶσα, ἐν μέσῳ σκότους καὶ φωτὸς νωθρῆ διακειμένη, ἢ φύσις πᾶσα τέρπεται ἐκ τῶν σκιῶν προδᾶσα καὶ εἰς τὰ κράτη τοῦ φωτὸς ταυῦν εἰσερχομένη. Ἡ χρυσαυγὴς ἀνατολὴ μαρμαρυγὰς ἐκβάλλει, κ' ἐγκυμονεῖ τὸν ἥλιον καὶ ὄλονεν χρυσοῦται Καὶ μῦθα τῆς τὰ θέλητρα καὶ μ' ἔλα τῆς τὰ κάλλη, εἰς νηνεμοῦσαν θάλασσαν ἀνάστραφος τυποῦται

- 5 -

Καὶ ἦδη μεγαλοπρεπῆς τοῦ Πόντου ἀναδύει Κατὰ μικρὸν ὁ ἥλιος φωτὸς ἀκτῖνας σπεύρων, λάμπει καθρέπτης διακυγῆς ὑδραργυρον κυλίει ἐπάνω εἰς τὴν ψάμαθον ὁ Εὐξείνος ψιθύρων. Καὶ τοὺς θυσάνους τῆς λευκῆς δμύχλης διαλύει ὁ ἥλιος ἢ ἀνυσοὶ βραδείως ἀναστέρων, Καὶ βαθμηδὸν αἱ κορυφαὶ χρυσοῦνται τῶν ἑρέων, καὶ πρὸς δυσμὰς ἐκτείνουσι σκιὰς ἐκτεταμένας, καὶ τὸν γιγῶνα τῆς αὐγῆς ἐνδύονται τὸν νέον, Τὰ δάση ἀποσεισάντα τὰς νυκτικὰς των γλαίνας.

- 6 -

Τὸν ἥλιον ὑψούμενον ἀπὸ τὰ νεφῆ μόνος, ὁ ὑψιπέτης ἀετὸς τολμᾷ νὰ ἀτενίσῃ, Τῶν ζωούργων δ' ἀκτῖνων του διψῶς· ἀνοπομόνως ἢ γλώρις πᾶσα τὰς ρουσᾶς, ἢ φέλη αὐτῶν φύσει· τὸ ῥόδον ὑπερθηριᾷ ἐν μέσῳ τοῦ ῥοδόνας, Καὶ τὰ ἀβρά του πέταλα μὲ χάριν ἀναπτύσσει. Τὸ λείριον, ὁ ἱακμοσ, ὁ νάρκισσος, τὸ ἴον, Τὸ κρίνον, ὁ δάκνυθος καὶ τ' ὄκιμον ἐπ' ἴσας Μεθ' ὄλων τῶν τοῦ ἔαρος ἀνθέων τῶν μυρίων, Προχέουσι μῦρα ἠδιστα, κ' εὐωδιάζ' ἡ φύσις.

I. ΝΙΚΟΛΑΟΥ
(πρώτην διδάτταλος).

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΖΗΣΙΜΟΣ Γ. Π. ΤΥΠΑΛΛΟΣ

Ἡ ἱστορία τῆς γέννητος ἡμῶν νήσου Κεφαλληνίας πλείστους ἀναφέρει ἄνδρας, μεγάλως διακριθέντας κατὰ τε τοὺς ἀρχαίους καὶ νεωτέρους χρόνους. Εἰς τούτων συγγάνει καὶ ὁ ἐν Ληξουρίῳ τῆς Κεφαλληνίας περὶ τὰ τέλη Δεκεμβρίου 1838 ἐκ πατρὸς Γεροσίμου καὶ μητρὸς Αἰκατερίνης Τυπαλλοῦ Δοτοράτου γεννηθεὶς Ζήσιμος ὁ Τυπαλλοσ Ποθερέτος. Τὰς πρώτας γυμνασιακὰς αὐτοῦ σπουδὰς περάνας ἐν τῇ ἐν Ληξουρίῳ Πετριταίῳ Σχολῇ ὑπὸ τῶν σοφῶν τότε μὲν καθηγητῆν, εἶτα δὲ καὶ Διευθυντῆν Θεόδωρον Καρούσον, ὄψε λίαν, ἔνεκα καιρικῶν περιστάσεων, μετέβη ἐν ἔτει 1872 εἰς τὸ ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον, ἐγγραφεὶς τῇ βίσει τοῦ ἀπολυτηρίου τῆς Πετριταίου Σχολῆς εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολῆν, ἔνθα μετὰ τετραετῆ φοίτησιν

καὶ ἀκριβῶς κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1876 ἀνεκηρύχθη, Προλόγος τῆς Θεολογίας, βαθμὸς ἰσοδυναμῶν πρὸς τὸ Διδάκτωρ τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν.

Ἀρχομένου τοῦ ἔτους 1877, περὶ τὰ τέλη Ἰανουαρίου, προσκληθεὶς μετέβη εἰς Χιον, ὡς καθηγητῆς τοῦ ἐκεῖσε Γυμνασίου, ἐνθα ἐδίδαξε τὰ τε ἱερὰ, λατινικὰ καὶ τὴν ἱστορίαν, τὰ δὲ ἱερὰ μόνον ἐν τῷ Παρθεναγωγείῳ, ἐπὶ τέσσαρα ἔτη καὶ μῆνας τρεῖς, ὅτε, γενομένου κατὰ Μάρτιον τοῦ 1881 τῶν καταστρεπτικῶν σεισμῶν, καὶ σωθεὶς ὡς ἐκ θαύματος ἀπήλθεν ἐκείθεν καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος διορίσθη καθηγητῆς τοῦ Γυμνασίου τῆς Πετριτσείου Σχολῆς ἐπὶ ὅλα ἔτη ἐν αὐτῷ διδάξας, ἄχρις οὗ, ἕνεκα ἐπιστοπῶν κομματικῶν καὶ χαμερπῶν λόγων οὐκ ἔλαβεν ἐμπιστὰς ἀποσκευάτων, ἀπελύθη τῆς ὑπηρεσίας, διορισθεὶς μετὰ ἕνα μῆνα εἰς τὸ ἐν Ἀγρινεῖῳ γυμνάσιον καὶ δύο καὶ ἕμισυ περὶπου μῆνας μεταταθεὶς εἰς Λευκάδα, εἶτα εἰς Ἀργοστόλιον καὶ ἄλλαχού.

Ἐπὶ μακρὰν σειράν ἐτῶν διαφόρους ἐδημοσίευσεν διατριβὰς θεολογικὰς διὰ τοῦ περιοδικοῦ «Σωτήρος» καὶ διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐφημερίδων «Θράκης» «Νεολόγου» καὶ ἄλλων ἐν Ἀθήναις διαφόρου ὕλης.

Αἱ ἀξιολογώτεραι τῶν διατριβῶν αὐτοῦ εἰσὶν αἱ ἑξῆς :

- 1) Πραγματεία περὶ Γάμου.
- 2) Τὰ κόμματα καὶ αἱ τούτων συνέπειαι.
- 3) Κρείττων ὁμόνοια διανοίας.
- 4) Ὁ Ἅγιος Μηνᾶς ἐν Νίῳ.
- 5) Ἡ ἐκφορὰ τοῦ νεκροῦ.
- 6) Ἡ βαρὴ τῶν τριγῶν.
- 7) Τὸ πτώμα ἐν τῷ τάφῳ.
- 8) Τὸ Εὐαγγέλιον ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἐπαγγέλματα καὶ ἐπιτηδεύματα.
- 9) Ἡ συζυγικὴ ἀγάπη.
- 10) Πῶς γινώσκω ὅτι ἡ Ἰερὰ Βίβλος εἶνε ἀληθὴς (μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ).
- 11) Πραγματεία περὶ τῶν ὑποχρεώσεων τῶν ἀναδέχων.
- 12) Περὶ τοῦ ἀμαλοῦντος τῆς προσευχῆς (ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ).
- 13) Προτροπὴ εἰς ἀγιότητα (ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ).
- 14) Θάνατος βέβαιος καὶ συχνάκις ἀφάνιστος.
- 15) Τὰ Κυριακοδρόμια Νικηφόρου τοῦ Θεοτόκου.
- 16) Ὁ παρὰ τὴν γέφυραν ἐπαύτης.
- 17) Ἡ τοῦ θανάτου ἀπόστασις (ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ).
- 18) Τὸ καθήκον τῆς κατ' ἴδιον προσευχῆς (ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ).
- 19) Ἑρμηνεία εἰς τὸν Ν' ψαλμὸν καὶ εἰς τὸν ἐξάψαλμον.
- 20) Ὁ ἐπιστήμων.
- 21) Ὁ φθιτιῶν νέος.
- 22) Ὁ χαρτοπαίκτης.
- 23) Μελέτη περὶ πίστεως.
- 24) Ὁ φιλάργυρος.
- 25) Περὶ καθήκοντος.
- 26) Περὶ Ἰερουσάλης.
- 27) Ἐπου καὶς κηδεύειαι.
- 28) Χρήσις τῆς ἡθικῆς ἐν ταῖς ἐκλογαῖς.
- 29) Αἱ δύο νεάνιδες μοναχίαι.
- 30) Εὐαγγέλιον καὶ κοινωνία.
- 31) Μελέτη «Ὁρᾶν τὸν Θεόν».
- 32) Ἑρμηνεία εἰς τὸ Α' Κᾶθισμα τοῦ Ψαλμῆριου.
- 33) Ἑρμηνεία εἰς τὸν ΡΓ' ψαλμὸν.
- 34) Ἡ ἐπιπολαίσις καὶ ἀμαθία τινῶν ἐκ τῶν σημερινῶν χριστιανῶν.
- 35) Ἄμαρτία καὶ θάνατος.
- 36) Ἰερὰ Τριλογία.
- 37) Ἑρμηνεία εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ἔρους ἑμιλίαν.
- 38) Τίς ἡ τοῦ Ἰεροῦ κλήρου τῆς Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἀποστολὴ ἐν λόγοντι ΙΘ' αἰῶνι.
- 39) Αἱ δύο κυπάριστοι.
- 40) Μελέτη περὶ Νηστείας.
- 41) Περὶ ἀγιογῆς παιδῶν.
- 42) Ὅλιγα τιμὰ περὶ κλήρου (ἐδημοσίευσθη ἐν ταῖς τελευταῖαις φύλλοις τῆς «Κλειτοῦς»).

Ἐν ἰδιαιτέροις τεύχεσιν ἐδημοσιεύθησαν τὰ ἑξῆς :

- 1) Ἡ εἰκὴ τῶν πιθήκων.
- 2) Ἡ ἡθικὴ τῶν Ἰηρουσιτῶν.
- 3) Ἑρμηνεία τοῦ Ν' ψαλμοῦ καὶ τοῦ ἐξάψαλμου.
- 4) Ὁ Παπᾶ Μπαζιᾶς.

Περὶ δὲ τῶν ἔργων αὐτοῦ ὁ ὑπὸ ψευδωνύμου Ἄρι-

στογιέτωρ καὶ οἱ Χαρακτῆρες ἐκ τῶν Ἰερῶν Γραφῶν, ἔργον πολλῶν τυπογραφικῶν φύλλων, ἀγνωστῶν ἐν ἐδημοσιεύθησιν, γνωρίζομεν μόνον ὅτι πρὸς συγγραφήν αὐτῶν πολλὸν ἐδαπάνησε χρόνον.

Ὁ Ζήσημος Τυπάλδος διακίμεται ἐν Ἀθήναις βιβιωσέων καὶ ἀρεσκόμενος εἰς τὰς λίαν προσφιλεῖς αὐτῷ μελέτας, συγγάνει δὲ ἀνὴρ ἐνάρετος καὶ εὐσεβὴς ἐκ τῶν ὀλίγων, οὓς ἔχει νὰ ἐπιδεικνύῃ ἡ πατρίς ἡμῶν.

Ζήνωνθος.
Δεκέμβριος 1898.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Χ. ΖΩΗΣ.

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΙ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ Χ' Κ. ΖΑΛΗΜΟΓΛΟΥ

ἘΚΔΟΤΕΣ

ΗΡΡΑΒΩΝΙΣΘΗΣΑΝ

Βάρνα 19 Ἰανουαρίου 1899.

Η ΑΡΣΙΣ ΤΟΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ἄλλὰ πῶς νὰ ἀρθῇ; Οἱ Ἕλληνας λέγουσι πρὸς ἡμᾶς παρρησιάζετε τῶν ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Θράκῃ βουλγαρικῶν ἐπαρχιῶν ἀρκέσθητε εἰς ἀνεξάρτητον ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν ἐν τῇ ἡγεμονίᾳ, ἐν δὲ τῇ νοτίῳ βουλγαρίᾳ εἰς ἐξρχίαν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὸ σχίσμα θ' ἀρθῇ. Τοιοῦτο τοῦλάχιστον σχέδιον πρὸς λύσιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βουλγαρικοῦ ζητήματος, λέγεται, ὅτι προσέτεινε τοῖς ἐνδιαφερομένοις περὶ τῆς ἀρσεως τοῦ σχίσματος ὁ Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Γ', ὅστις ἀνεβλῶν ἐπὶ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου Κωνσταντινουπόλεως κατὰ Ὀκτωβρίον τοῦ 1878, κατεβλῶν δὲ ἐξ αὐτοῦ κατὰ τὸ 1884, ἐφησυχάζει νῦν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἀκόμη τόσχιον αὐτοῦ ἐθεωρήθη ἐγκλημα καὶ διὰ τοῦτο τῇ εἰσηγήσει καὶ συνεργασίᾳ τοῦ Ἕλληδος πρωθυπουργοῦ Τρικούπη, οἱ Ἕλληνας κατεβίβασαν αὐτὸν τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου. Τὰ ἀπὸ τοῦ 1884 καὶ ἑξῆς συμβάντα, ἔπεισαν ἄρα γε τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πατριαρχεῖον καὶ ἐν γένει τοὺς Ἕλληνας νὰ μεταβιβάσωσι γνώμην, ἀγνωστῶν. Ἄλλ' ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ παρατηρήσωμεν ἐνταῦθα ὅτι τὸ ἀποδιδομένον εἰς τὸν πρόφην Πατριάρχην Ἰωακείμ σχέδιον καὶ ἐπὶ ἀπαξ προσεπικυροῖ, ὅποιος σκοποὺς εἶχον οἱ Ἕλληνας, κηρύττοντες τὸ σχίσμα τῶν καὶ οἱ θέλουσι νὰ ἐπιτύχωσι δι' αὐτοῦ. Οἱ Ἕλληνας λέγουσι· παραχωρήσατε τὰς δεινά καὶ δεινά ἐπαρχίας καὶ ἡμεῖς δὲν ὀκνεοῦμεν εἰς ἐπίσημον σχισματικόν. Ἄν ἐπιμύνητε ἀρνούμενοι τοιαύτην παραχώρησιν, εἰσθε σχισματικοί. Διὰ νὰ εἴμεθα ἄρα μέλη τῆς ἀγίας ἐκκλησίας ἐκκλησιαστικῆς, κατὰ τὴν θεωρίαν τῶν ἁγίων, ἀπαρτίζετε παρ' ἡμῶν ὅχι νὰ τηρῶμεν μέχρι νεωστίαις τὴν διδακτικὴν τῆς ἐκκλησίας ταύτης, ἀλλὰ νὰ εἴπωμεν εἰς ἐκαστομῦρῳ λαοῦς, οἵτινες κατὰ τὸ αἶμα, κατὰ τὴν πίστιν, καὶ κατὰ τὰς ἱστορικὰς τύχας εἶναι

ἐν μεθ' ἡμῶν, καὶ οἵτινες ἐπάλασσαν καὶ παλαίους δι' ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μεθ' ἡμῶν ἰδεώδεις, νὰ εἴπωμεν πρὸς αὐτούς· σείσθ' ἐνεῖσθε ἀδελφοί, ἡμῶν δὲν ἔχομεν ἀνάγκη ὑμῶν· ἐτελειώσαμεν τὴν ἐργασίαν μας· ζητήσατε καὶ ὑμεῖς τρόπον καὶ εὐκολίαν. Ὁμολογοῦμεν, ὅτι οἱ βουλγάροι δὲν δύνανται νὰ ἔχωσι τοιαύτην διαγωγὴν καὶ ἐὰν ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, οἵτινες ἀπαιτοῦσι ἐξ ἡμῶν τὸ τοιοῦτο πιστεύοντες ἢ ἐλπίζοντες ὅτι θὰ ἐπιτύχωσι, ἀπατώνται. Τὸ ἐν Κων)πόλει Πατριαρχεῖον ἤγει νὰ ἀπαίτη νὰ συμμαχῶμεν αὐτῷ ἐν τῇ κατὰ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν πάλῃ, ἔπρεπε αὐτὸ τὸ ἴδιον εὐλακρινῶς καὶ χριστιανικῶς νὰ ἐργασθῆ, ἵνα εὐχριστήσῃ τοὺς κατοίκους τῶν ἐπαρχιῶν, ἃς ζητεῖ παρ' ἡμῶν. Καὶ πρὸς τοιαύτην ἐργασίαν εἶχε καὶ χρόνον καὶ καταλλήλους περιστάσεις. Μετὰ τὸν Ῥωσο-τουρκικὸν πόλεμον, ἐν διαστήματι δέκα ὅλων ἐτῶν εἰς τὰς ἀμέσους κατήσεις τοῦ Σουλτάνου οὐδαμῶς ὑπῆρχον βουλγάροι ἀρχιερεῖς. Ἡ ἐν Κων)πόλει βουλγαρικὴ Ἐξ-αρχία οὐδαμῶν εἶχε σημασίαν. Κατὰ διαφόρους καιροὺς, ἕνεκα τῆς ἐκ Κων)πόλεως ἀπουσίας τοῦ ἐξάρχου ἔλειπε σχεδὸν ἡ Ἐξ-αρχία ἐκ Κων)πόλεως, ὑπ' οὐδενὸς ἀκουσμένη οὔτε τιμωμένη. Ἀπεναντίας τὸ ἐν Κων)πόλει Πατριαρχεῖον ἐτιμᾶτο καὶ ἤρχε. Τί ἔπραξε τοῦτο ἐν διαστήματι τῶν δέκα τούτων ἐτῶν, ἵνα προσελκύσῃ τὸν βουλγαρικὸν πληθυσμὸν καὶ συμριλιωθῆ μετ' αὐτοῦ; Ὅπως μέσα μεταχειρίσθη διὰ νὰ ἐκτιμηθῆ καὶ ἀγαπηθῆ ὑπὸ τοῦ πληθυσμοῦ τούτου, ὅστις εἶχε μείνει ὑπὸ τὴν ἀδικρονοῦσιν αὐτοῦ ἐξουσίαν, ἐπιτοσοῦτονῶσα νὰ λησμονήσῃ καὶ βουλγαρικὴν Ἐξ-αρχίαν καὶ βουλγάρους ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς; Οὐχὶ μόνον δὲν ἔπραξε τι, ἵνα τὸν προσελκύσῃ, ἀλλ' ἀπεναντίας εἰργάσθη πᾶσιν δυνάμει ἵνα τελείως ἀποξενωθῆ καὶ ἀπομακρυνῆ αὐτὸν ἀπ' αὐτοῦ. Ἐφρονῶν ὅτι τότε ἦτο ὁ καταλλήλῳ-τατος καιρὸς νὰ ἐπιτάλῃ τὰς πανελληνικάς του φρονήματα, κατεδίωκεν αὐτὸν, ἔκλεισε τὰ σχολεῖά του, τὸν ἀπηγόρευε νὰ προσεύχεται σλαβιστῶν καὶ τοὺς βουλγάρους ἱερεῖς καὶ δακτύλους, ἔπου ἠδύνατο, τοὺς ἐσυκοφάνται καὶ τοὺς ἐξώριζε εἰς τὴν Ἀσίαν. Κατόπιν τοιαύτης διαγωγῆς, ἣν ἐπεδείξατο τὸ ἐν Κων)πόλει Πατριαρχεῖον καὶ οἱ ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ ἀρχιερεῖς, εἶναι θαυμαστὸν ἂν ὁ βουλγαρικὸς πληθυσμὸς μετ' ἀποστροφῆς βλέπει τὸ Πατριαρχεῖον καὶ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοῦ, καὶ ὅτι προσπαθεῖ νὰ ἐλευθερωθῆ ἐξ αὐτοῦ; Ἐγχεῖ ἄρα γε δίκαιον τοῦτο νὰ μᾶς προσεῖναι νὰ ἐκλέξωμεν ἐν ἐκ τῶν δύο; ἢ νὰ βοηθῶμεν αὐτὸ νὰ ὑποτάξῃ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ βουλγάρους ἢ νὰ μείνωμεν ὑπὸ τὸ σχίσμα αὐτοῦ; Ἡ αἴτησις αὕτη ὑπερέβη καὶ τὰ ὅρια τοῦ περὶ τοῦ λύκου καὶ ἀρνίου μύθου. Ἀλλ' ἡμεῖς ἀρνία δὲν εἴμεθα. Καὶ ἡμεῖς ἔχομεν ὀδόντας διὰ τοὺς λύκους.

Κατὰ τὰς πεποιθήσεις, ἃς ἡμεῖς ἔχομεν περὶ τῆς βάσεως καὶ τῆς αἰτίας τοῦ σχίσματος, τοῦτο ἔπρεπε ἐντελῶς νὰ χωρισθῆ ἐκ τοῦ ζητήματος περὶ τῆς συμριλιώσεως τοῦ ἐν Κων)πό-Πατριαρχεῖου μεθ' ἡμῶν. Καθ' ἡμᾶς τὸ σχίσμα εἶναι ἄδικον ὕβρις φησίστα ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ βουλγαρικοῦ ἔθνους. Τὸ ἐν Κων)πόλει Πατριαρχεῖον, ἐὰν εὐλακρινῶς ἐπιθυμῆ νὰ ἐγκαταστήσῃ τὴν τοῦ Χριστοῦ εἰρήνην μεταξὺ τοῦ βουλγαρικοῦ ἔθνους καὶ αὐτοῦ, πρέπει νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἀδικίαν ταύτην καὶ μετὰ ταῦτα πρέπει νὰ ἀνανεωθῶσι αἱ διαπραγματεύσεις περὶ τῶν ὄρων, δι' ὧν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ ἐκκλησιαστικὴ διαίτησις εἰς τὰς ὑπὸ τῶν βουλγάρων κατοικημένους χώρας, ἐν ἄλλαις λέξεσι τὸ

ἐν Κων)πόλει Πατριαρχεῖον πρέπει νὰ παραδεχθῆ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πρὸ τῆς κηρύξεως τοῦ σχίσματος κατάστασιν. Τοῦτο διέκοψε διὰ τοῦ σχίσματος τοῦ τὰς περὶ τῆς ἐξομαλίσεως τῆς βουλγάρο-ἐλληνικῆς διαφωνίας διαπραγματεύσεις αὐτοῦ, αὐτὸ εἶναι ὑπόχρεων καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ αὐτάς. Ὁ τρόπος οὗτος τῆς ἀνανεώσεως τῶν διακοπεσιῶν διαπραγματεύσεων περὶ μᾶς συν-ενοήσεως μεταξὺ ἐλλήνων καὶ βουλγάρων οὔτε διὰ τοὺς ἐλλή-νας εἶναι ἐπικίνδυνον, οὔτε οὐσιωδῆς ἀνακούρισις διὰ τοὺς βουλγάρους. Διὰ τῆς ἄρσεως τοῦ σχίσματος δὲν λύεται ἡ βουλγαρο-ἐλληνικὴ ἔρις, οὐδὲ ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τοῦ ἐν Κων)πόλει Πατριαρχεῖου ἡ κανονικὴ ὑπαρξίς τῆς βουλγαρικῆς ἐκκλησίας. Πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται ἐκκλησιαστικὸν πρακτικόν, ὅπερ τὸ ἐν Κων)πόλει Πατριαρχεῖον δύνανται νὰ ἐκδώσῃ τότε μόνον, ὅταν ὀρισθῶσιν ἀκριδῶς ὅλοι οἱ ὅροι περὶ τῆς συμριλιώσεως τῶν βουλγάρων καὶ ἐλλήνων. Ἐὰν δὲν ἐπιτευχθῆ συνεννόησις καὶ συμριλιώσις, τὸ ἐν Κων)πόλει Πατριαρχεῖον ἔς μὴ ἐκδῶσῃ τὸ ἀναγκαῖον πρακτικόν, ὅτε ἡ βουλγαρικὴ ἐκκλησία θὰ μένη εἰς τὴν αὐτὴν εἰς ὅταν εὐρίσκαται καὶ πῶρα κατάστασιν. Διὰ τῆς ἄρσεως τοῦ σχίσματος τὸ ἐν Κων)πόλει Πατριαρχεῖον θὰ ἐπανορθώσῃ ἀδικίαν καὶ θὰ δώσῃ πρακτικὴν ἀπόδειξιν, ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ἐγκαταστήσῃ τὴν τοῦ Χριστοῦ εἰρήνην μεταξὺ βουλγάρων καὶ ἐλλήνων, τοῦτο δὲ θὰ χρησιμεύσῃ πρὸς ὄφελος τῆς ἀγίας ἑθνοδόξου ἐκκλησίας καὶ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τοῦ Πατριαρχεῖου. Ἐως ὅτου τὸ ἐν Κων)πόλει Πατριαρχεῖον δὲν δώσῃ τὴν ἀπόδειξιν ταύτην, ἕως ὅτου δὲν ἐπανορθώσῃ τὴν γενουμένην τῆς βουλγάρων ἀδικίαν καὶ προσβολὴν, πᾶς λόγος περὶ τῆς συμριλιώσεως ἡμῶν μετ' αὐτοῦ, καθ' ἡμᾶς, εἶνε καὶ πρέπει νὰ μένη μᾶταιόν τι καὶ κενόν, ἀνάξιον καὶ τῆς ἐλαχίστης προσοχῆς.

ΤΕΛΟΣ

Ἐν Βάρνη, Ἰανουάριος 1899. Π. ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ
(Ἐκ τοῦ βουλγαρικοῦ)

Ἐξ Ἀγγιᾶλου.

Ἀσμένως σπεύδω νὰ γνωρίσω διὰ τῆς φίλης «Πανδαισί-ας» εἰς τὰς καθ' ἡμᾶς ὁμογενεῖς κοινότητας ὅτι ἐν τῇ ἐλληνικῇ κοινότητι Ἀγγιᾶλου διοργανώθη ὑπὸ φίλων ἐρασιτεχνῶν κατὰ τὸν χειμῶνα τούτου σειρὰ θεατρικῶν παραστάσεων, ὧν παρσένωτος τυγχάνει ἡ ψυχικὴ ὠφέλεια καὶ ἡ ἠθικὴ ἐπίφροσις, ὅπουται μάλιστα ἡ ἐκλογὴ τῶν πρὸς διδαχὴν δραμάτων δὲν γίνεται εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχε, ἀλλὰ μετὰ προσοχῆς πολλῆς καὶ ὑπὸ ὄρους συνάδοντες πρὸς τὰ καθ' ἡμᾶς ἦθη καὶ ἔθιμα. Καὶ δὴ ὑπὸ αἰσίους οἰωνοὺς ἐγένοντο ἦδη κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα Δεκέμβριον δύο τοιαῦται καλλιτεχνικαὶ ἐσπερίδες, καθ' ἃς ἐν ἀ-θροᾷ συρροῇ τῶν μελῶν τῆς, ὡς εἴρηται, κοινότητος ἐδιελάθη-σαν ἀπὸ σκηνῆς ἐν μὲν τῇ πρώτῃ τὸ συγκινητικὸν δράμα «Ὁ Μανιώτης» μετὰ τῆς κωμωδίας «τὸ ἀγρονόησιον» ἐν δὲ τῇ δευ-τέρᾳ ἡ μεγάλῃς φήμῃς ἀπολαύουσα τραγωδία «ἡ Μερόπη» ἔρ-γον τοῦ γνωστοῦ, δεινοῦ καὶ ἐγκρίτου χειριστοῦ τοῦ καλῆμου Βερναρδάκη καὶ ἡ κωμωδία «Ὁ δούξ τῆς Βλακείας». Ἡ ἐπιτυ-χία πάντων τῶν εὐγενῶν καὶ φιλοτίμων ἐρασιτεχνῶν ἐν τῇ ὑ-ποκρίσει καὶ ἀμυρίσει ὑπῆρξεν ἀναμνησθήτης, πρὸ πάντων δὲ τῶν δεσποινίδων Σμαράγδης Ἀνεστηᾶδου καὶ Ἐλένης Κουροῦδης.

καὶ ἐν τῇ πρώτῃ παραστάσει, ἀλλ' ἰδίᾳ ἐν τῇ δευτέρᾳ, τῆς μὲν ὡς Μερόπης τῆς δὲ ὡς Εὐρυμέδης, τὸ θάρρος καὶ ἡ εὐστοχος ἀπαγγελία ἐγοήτευσαν τὸ εὐγενὲς καὶ φιλόμουτον ἀκροατήριον, ὅπερ ἐπανειλημμένως διὰ ζωηρῶν χειροκροτημάτων τὰς εὐχαριστίας καὶ τὰ θερμὰ αὐτοῦ συγχαρητήρια ἐξεδηλώσατο.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

— Τῇ 19-ῃ λήγοντος ὑπεγράφη τὸ Οὐακζιον τοῦ νέου ὑπουργείου συγκαμμένου ἐκ τῶν Κ.Κ.

Γρέκωδ — τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ Πρωθυπουργῶ

Ραδσλάβωδ — τῶν Ἐσωτερικῶν

Πέσσαδ — τῆς Δικαιοσύνης

Τ. Ἰεανώδ — τῶν Δημοσίων Ἔργων

Τένεδ τῶν Οἰκονομικῶν

Νάτσσεβιτς — τοῦ Ἐμπορίου καὶ τῆς Γεωργίας

Συνταγματάρχου Παπρικόδ — τῶν Στρατιωτικῶν.

— Τῷ Σαββάτῳ, 23 λήγοντος, τῇ 11-ῃ π. μ. ἐτελέσθη πανδημῶς ἐν τῷ ἐνταῦθα Μητροπολιτικῷ ἡμῶν γαῖῳ ὑπὸ τοῦ Παν. Ἀρχ. ἡμῶν Πολυκάριου, περιστοιχομένου ὑφ' ἔπαντος τοῦ ἐνταῦθα κλήρου, μεγαλοπρεπῶς πένθιμος ἐπιμνημόσυτος Λειτουργία ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς πολυκλιτύστου Ἡγεμονίδος, μεθ' ἣν ἐψάλη καὶ ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία μετὰ κολύβων, ἐπὶ παρουσίᾳ παντὸς τοῦ ἐνταῦθα Προξενικοῦ Σώματος καὶ πλήθους λαοῦ, ἐν συγκινήσει εὐχομένου. Εὐχάριστον λίαν ἐντύπωσιν προῦξέντηεν ἡ κομψὴ πένθιμος διακόσμησις τοῦ γαῖῳ καὶ οἱ ὀλίγοι μὲν, ἀλλὰ βαρυσήμαντοι περὶ τῆς μεταστάτης Ἡγεμονίδος λόγοι τοῦ Παν. ἡμῶν Μητροπολίτου, ὅστις καὶ τηλεγραφικῶς συνευτυπῆθη τῷ Ἡγεμόνι, ἀνευχαριστήσαντι προθύμως. Ἡ αἰδέσιμος Ἡγεμονίς οὐ μόνον φίλιως τὰς ἐλληνηίδας Μούσας ἐθεράπευεν, ἀλλὰ καὶ γενναίως διὰ τοῦ Παν. Ἀγ. Βάρνης καὶ ἀπ' εὐθείας τὰ πνευματικὰ ἡμῶν παιδευστήρια καὶ τὰ φιλανθρωπικὰ Καταστήματα εὐηργέτει.

— Τῇ δὲ Κυριακῇ 24 Ἰανουαρίου ἐγένετο κατὰ τὰ εἰθώτα τὸ ἀρχιερατικὸν ἐπέτειον μνημόσυνον τοῦ αἰδίου εὐεργέτου τῆς καθ' ἡμᾶς Κοινότητος Παρκευῆ Νικολάου, κτήτορος τοῦ Νοσοκομείου καὶ τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου μεθ' ὃ ψαλειῶν ἐν τῷ Νοσοκομείῳ τῶν ἐπιτῶν κολύβων εὐχῶν καὶ προσενηχθέντων ἀναψυκτικῶν τινῶν τοῖς παρισταμένοις, περιήλθον πάντες τὰς κλίνας καὶ τὰ διαμερίσματα αὐτοῦ, ἀποθουμάζοντες τὴν τάξιν καὶ τὴν ἐν αὐτῷ καθαρίστηκα.

— Παρκαλοῦνται εἰ ἐν Σπενημάχῳ ἀξιότιμοι συνδρομηταὶ ἡμῶν, Α. Σιδέρης, Καπετανᾶς, Σ. Παρκευοπούλου, Πανος. Λεωνίδας Θεοδώρου, Ι. Δημητριάδης, Δ. Μαριντοπούλου, Σταυρ. Παπαδημητρίου, Δ. Βοϊσβίτης, Βλ. Πατρικίος καὶ Σ. Ἀντωνιάδης, νὰ μετρήσωσι τὸ ἀντίμισον τῆς τόσον μικρᾶς περυσινῆς συνδρομῆς τοῦ φύλλου ἡμῶν εἰς τὸν ἐκεῖ διδάσκαλον καὶ φίλον ἡμῶν Κύριον Σωτήριον Κ. Τζηρίδην.

— Ἀνετυπώθη εἰς δύο χιλιάδας ἀντύπων ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα βιβλιοπώλου Κ-ου Κίμωνος Φακάρου καὶ ἐγένετο ἀνάρπα-

στος ὁ βίος τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε', γεγραμμένος μετὰ τέχνης καὶ χάριτος οὐ τῆς τυχούσης.

— Συνιστῶμεν θερμῶς τὰς «ΦΛΟΓΑΣ» τοῦ ἐν Ἀθήναις δι-ακεκριμένου ποιητοῦ Κ-ου Νρ. Βασιλέντη ἐν τῇ λάμψει τῶν ὁποίων διαβλέπει τις τὰς ἀκτίνας τῆς εὐαισθητοῦ αὐτοῦ καρδίας καὶ τοὺς ἐκτινασσομένους σπινθῆρας τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ φαντασίας.

— Τὸ ὑπὸ τῆς Κ-ας Ἄννης Σαρουτοῦ ἐνδοθὲν καὶ ποικίλην ἐκλεκτὴν ὕλην περιέχον, γεγραμμένην ὑπὸ ἐξόχῳ καλῶμον καὶ κεκοσμημένον ὑπὸ λαμπρῶν εἰκόνων «Ἡμερολόγιον» τῆς Οἰκογενείας» συνιστῶμεν εἰς πάντα καὶ πάσας ὅσαι ἐξετίμησαν τὰ ἔργα τῆς εὐσεβοῦς, λογίας καὶ φιλοπατρίδος ταύτης Κυρίας.

— Πολλοὺς ἐπαίνους καὶ εὐχαριστίας ἐκφράζουσι δι' ἐμοῦ ἐκ Μικροῦ Μοναστηρίου ὑπὲρ τοῦ ἐκεῖ γνωστοῦ φίλου ἡμῶν καὶ ἐξ εὐγενῶν Κ. Σταματίου Σκυλίτση, ὅστις ἐντὸς μικροῦ, διὰ τῆς δραστηριότητος καὶ ἔξυνοίας αὐτοῦ, κατώρθωσε νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν τάξιν καὶ τὴν εἰρήνην συλλεθῶν καὶ τιμωρήσας τοὺς ἐκ μοχθηρίας προμελετώνας νὰ καύσωσι τινα τῶν κτημάτων τοῦ ἐκεῖ ἀξιοτίμου Δημάρχου Παρκευῆ Κωνσταντίνου. Δ. Ν.

— Καὶ ἐν τῇ πρό τινος δευτέρᾳ ὑπὲρ τῆς Κοινότητος ἡμῶν παραστάσει τοῦ «Κλαδίριου» τοῦ Γκαίτε καὶ τῆς Κωμῳδίας «Ζητείται ὑπέρθετος» θαυμασίως ἀνεπαρέστητος καὶ ὑποκαρδίας συνεκίνησε τὸ πλῆθος ἅπας ὁ τῶν εὐγενῶν φίλων ἐρασιτεχνῶν χορὸς, ἡγούμενων τῶν Δ-δων Εἰρ. Δαξίδοπούλου, Μαρ. Πετροπούλου, καὶ τῶν ΚΚ-ων Ι. Βαρβέρη, Ζ. Μακρῆ, Ν. Χαδζηπέτρου, Κ. Εὐστρατιάδου, Εὐδοθ. Βέλιου, Π. Ἐλευθερίου.

Συγχάρομεν αὐτοὺς ὡς καὶ πᾶσι τοῖς συνετέλεσαν ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας καὶ τῆς παραστάσεως ταύτης.

— Ὑπὸ τοῦ ἐν (Φιλ)πόλει εὐσεβοῦς, καὶ ζήλωτοῦ ἱερέως Μη-νᾶ Μίνκοδ ἤρξαστο ἀντὶ τοῦ «Βέρα Ράξιουμ» νὰ ἐκδίδηται ἀπὸ τοῦ 5-ου αὐτοῦ ἔτους μετ' ἐπιγραφῆς «Βεσέδα» (Ὀμιλία) λαμπρῶν ὀρθοκευτικοφιλολογικῶν καὶ ἐπιστημονικοπρακτικῶν περιουθῶν, οὕτως τὸ πλοῦσιον περιεχόμενον διακρούμενον ὡς ἐξῆς, I Ὄρθοσιεῖα καὶ Ἠθική. II Παιδαγωγία. III Ἱατρική. IV Τέχνη καὶ Ἐπιστήμη. V Ναυτική στρατιωτικὴ τέχνη. VI Γεωργικὴ. VII Κτηνοτροφία. VIII Οἰκικὴ Οἰκονομία, πολλοὺς θὰ εὕρῃ τοὺς θαυμαστάς καὶ ἀναγνώστας, εἰτινες πολυμερῶς θὰ ωφεληθῶσιν. Εὐχόμεθα ἀναλόγως τῶν μέθων πλουσιώτατον τὸν ἀμῆτον καὶ ἀψήλητὴν συγκομίδην.

— Ὁ ἐν τοῖς Ζαρισεῖσις τῆς (Φιλ)πόλεως ἀριστος ἡμῶν φίλος Καθηγητῆς Κ-ος Δαμιανὸς Ἰωαννίδης ἐμνηστεύσατο τῇ θυγατρὶ τοῦ ἐν Ἀθραινῶσιν ἐγνωστοῦ ἱατροῦ Μαρίας Δημήτση.

Εὐχόμεθα ταχεῖα καὶ αἰσίαν τὴν στέψιν.

— Ὑπὸ τοῦ ἐν Πύργῳ πολύγλωσσου καὶ πεπειραμένου δι-πλωμάτου Κ-ου Μιχ. Ἰωαννοπούλου ἀπεστάλη ἡμῖν καὶ τὸ 3-ον φύλλον τῆς ὑπ' αὐτοῦ διὰ τοῦ μηνὸς ἐκδιδόμενης, συμψῶ-νως πρὸς τὰς νεωτάτας τῆς Λογιστικῆς ἐπιστήμης προέδου «Πλήρους Λογιστικῆς», προωρισμένης νὰ φωτίσῃ καὶ διδάξῃ, οὐ μόνον τοὺς γεωταμένους ἤδη ἐμπορικῶν ὑποθέσεων, ἀλλὰ καὶ πάντα οὐδεμίαν πρὸς τὸν καρθῶνον σχετῆν ἔχοντα. Ὑποστηρίξτε τοιούτων πρακτικωτάτης ὠφελείας ἔργων καὶ τὸ Γένος αἰμᾶ συν τῇ γλώσσῃ καὶ τοῖς κοινοφελῶς ἐργαζομένοις ὑποστηρίξτε.

— Τῷ προχθές Σαββάτῳ 30 λήξαντος ἐτελέσθη ἡ-
μιεπιστήμως ἕνεκα τοῦ γενικοῦ πένθους ἡ ἐπέτειος τῶν
Τριῶν Ἀγίων Ἱεραρχῶν μνήμη, καθ' ἣν μετὰ τὴν
Θεῖαν Λειτουργίαν, ἐν ἣ ἡ Α. Π. ἐμνημόνευσεν τῶν
Εὐεργετῶν Δωρῆτῶν καὶ Ἐφόρων, πρωτοστατῶν καὶ
συνδρομητῶν, διδασκάλων καὶ μαθητῶν, τῆς καθ' ἡ-
μᾶς Κοινότητος ἀνηλθον πάντες εἰς τὸ ἐνταῦθα Α'.
Παρθενγωγεῖον, ἐν ᾧ ἐξεφωνήθη, ὁ πανηγυρικός τῆς
ἡμέρας ἐψάλλθησαν διάφορα τερπνά καὶ ἐκλεκτὰ ἄσματα
ὑπὸ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν, καὶ ἀπηγγέλθησαν
ποιήματα καὶ διάλογοι, λίαν τέρψαντες τὸ πικνόν τῆς
ἡμέρας φιλόμουσον πλῆθος.

Τὴν ἑορτὴν ἐπεσφράγισεν προσλαλιὰ σύντομος τῆς
Α. Π. μεθ' ἣν περὶ τὴν 1)2 μ. μ. ἀπήλθον ἅπαντες
ἡδεῖας ἀποκομίζοντες καὶ σεμνάς τὰς ἐντυπώσεις.

— 500,000 φρ. ὠρίσθησαν ὑπὸ τοῦ Ἰπουργικοῦ
Συμβουλίου πρὸς δαπάνην ἐν τῇ κηδεῖα τῆς Α. Β. Υ.
Μαρίας Λουίζας.

Φλπ. 28. Ἡ κηδεῖα τῆς Α. Β. Υ. ἡγεμονίδος Μαρίας ἐγέ-
νετο μεγαλοπρεπῆς, παρόντων τῶν ἀντιπροσώπων τῶν
κυριωτέρων Εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, ὡς καὶ πάντων τῶν
Βουλευτῶν τῆς Βουλγαρίας.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Φερδινάνδος Γουλιέλμος ὁ Γ' βασιλεὺς τῆς Πρω-
σίας ἔλεγε τὰ ἐξῆς περὶ τῆς Ἀγίας Γραφῆς: «Ὅσα-
δήποτε λαμπρὰ καὶ ἔκτακτα καὶ ἀνεῖδον ἐν τῷ βίῳ
ἐμου, ὅτι δὴποτε πολύτιμον καὶ ἂν ἀνέγων ἐν τοῖς
«βίβλαις τῶν περιφροσάτων συγγραφέων, ἐν τούτοις
ὅλως ἀλλοιοῦμαι ἐσωτερικῶς ὅταν ἐν κατανοῦμαι τὴν
«Ἀγίαν Γραφήν ἀναγινώσκω. Ἐν αὐτῇ τῶντι τὸ πᾶν
«διαφέρει Ἐν αὐτῇ διαπνέει καὶ ἄρχει ἰδίον τι ὀ-
«ελως πνεῦμα τῆς πειθοῦς βεβαιότητος, ὀριτικότητος,
«ἀπορασιτικότητος, τῆς ἡσυχίας καὶ εἰρήνης. Ἐπ' αὐ-
«τῆς λησμονεῖ τις πᾶσαν μικρὰν καὶ μεγάλην φρον-
«ετία καὶ μέριμνα τοῦ βίου, θεωρεῖ πάντα ὅλως ἀλ-
«λοεῖως, καὶ φθάνει ἀνεπαισθήτως εἰς εὐάρεστον καὶ
«ετερπνὴν διάθεσιν, γίνεται σοβαρώτερος πρὸς ἑαυτὸν
«καὶ πραότερος πρὸς τοὺς ἄλλους.—Ἐκάστη λέξις εἶ-
«ναι ἀλήθεια καὶ πᾶσα καὶ ἡ σμικροτάτη πρότασις ἐμ-
«περικλείει κόσμον ὅλον σκέψων ἐν ἑαυτῇ.—Ἡ ἐπὶ τοῦ
«Ὄρους ὀμιλία τοῦ Χριστοῦ, ᾧ Θεέ μου, ὁποῖος θη-
«σαυρὸς περισσοτέρων σοφίαν περιέχει καθ' ἑαυτὴν ἐν
«τοῖς ὀλίγοις αὐτῆς φύλλοις παρ' ὅσον τὰ
«εἰς φύλλον ἐγκωδέστατα ὅλων ὀμοῦ τῶν θε-
«ολόγων συγγράμματα.

Παρακαλοῦνται οἱ ὀλίγοι τῶν ἀξιολύμων Κ.Κ.
συνδρομητῶν ἡμῶν, ὅσοι δὲν κατέβαλον, ἕνεκα διαφό-
ρων λόγων, τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς τοῦ λήξαν-
τος ἔτους νὰ ἐκπληρώσωσιν καὶ τοῦτο αὐτῶν τὸ κα-
θῆκον μέχρι τῆς 1-ης Μαρτίου, ὅτε ὄχι μόνον ὀὰ δι-
ακοπῇ πᾶσα περαιτέρω ἀποστολῇ, ἀλλὰ θὰ στιγματι-
σθῶσι καὶ δημοσίᾳ τὰ ὀνόματα τῶν βραθύμως καὶ ἀ-
διαφόρως ἐξ ἄλλοτριῶν ἰδρώτων θελόντων νὰ ὀφελῆ-
θῶσιν. Περιμένομεν.

ΕΡΕΥΝΑ

ὁ γὰρ βίος ἄνευ ἐρεῦνης οὐ βιωτός.
ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΜΗΝΤΙΑΙΩΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΝ ΟΞΦΟΡΔΗ

ΥΠΟ

ΗΛΙΑΝΟΥ Ε. ΔΡΑΚΟΥΛΗ

Διαφορῶσει περὶ τῶν ἀνατολικῶν πραγμάτων τοὺς ἐν τῇ Δύσει καὶ περὶ
τῶν δυτικῶν προόδων τοὺς ἐν τῇ Ἀνατολῇ

Ἐρευνᾷ καὶ διατυπώνει, ἐν ὀράσει ἀπλή καὶ σαφῇ, πᾶν
ὅ,τι προῶρισται νὰ προχάγη ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ Ἑλληνισμοῦ
πνεῦμα γνησίως φιλοπόροτον, φιλελεύθερον, καὶ φιλόσοπον. Δει-
κνύει καὶ ἐρμηνεύει τὰς δράσεις τὰς τάσεις, καὶ τὰ ἰδεώδη τοῦ
ἐσπερίου πολιτισμοῦ. Συντελεῖ εἰς ἐξυδατέρωσιν ἐπιδράσεων ται-
ούτων, ὅσαι ἀπειλοῦσι νὰ συμπίπτωσι τὸ συμφέρον τῆς τε ἐθνικῆς
ἀνεξίξεως καὶ τῆς διεθνούς ἁρμονίας. Ἐπιζητεῖ νὰ διαθρέψῃ
πανταχοῦ ἔνστικτα τοιαῦτα, ὅσα ἐγγυῶνται μείζονα πνευματικότη-
τα καὶ μείζονα ἀνθρωπισμὸν ἐν τῷ ἀτομικῷ καὶ κοινωνικῷ βίῳ.

Ἐτιμία συνδρομῇ πέντε φράγκα.

Ἡὲς φίλος τῆς προόδου καὶ πᾶς φιλέρευνος ὀφείλει νὰ
ὑποστηρίξῃ τὸ ἔργον τῆς ΕΡΕΥΝΗΣ γενόμενος συνδρομητῆς

Ἀπευθυντέον ὡς ἐξῆς

ΕΡΕΥΝΑ, 148 KINGSTON ROAD, OXFORD.

ΑΔΑΗΔΟΓΡΑΦΙΑ

Παισιολγ. Ἄρχμ. Θεοφίλω, Σιάτιστα — ΚΚ. Γ. Μπι-
σουλμπούλεβ, Κυριακῇ Ἰωάννου, Ἐνταξθα. — Ἀχιλλεῖ Κοντί-
δη εὐχαρ. ἐγκαρδ. διὰ τὴν ὑπὲρ τῆς «Πανδαισίας» δράσιν Σας
καὶ Ν. Γιαννούση, Καζέρνα. — Ἀναστασίω Πανάττη, Κίος.
Συνδρ. ἑληρ. εὐχαριστ.

